

Sygn. akt **III AUa 1363/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesława Stachowiak

Sędziowie: SSA Katarzyna Wołoszczak

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr)

Protokolant: st.sekr.sąd. Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 r. w Poznaniu

sprawy **A. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 26 marca 2015 r. sygn. akt VIII U 10410/14

oddala apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Katarzyna Wołoszczak
-------------------------------------	-------------------------	--------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 listopada 2014 roku znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., odmówił **A. B.** prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż **A. B.**, na dzień 1 stycznia 1999 roku, nie udowodnił wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy uznał jedynie 14 lat, 11 miesięcy i 16 dni, pracy w warunkach szczególnych.

A. B., w terminie przewidzianym prawem, wniósł odwołanie od powyższej decyzji, podnosząc, iż uzyskał wymagany ogólny staż pracy oraz okres zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 26 marca 2015 r. wydanym w sprawie VIII U 10410/14 Sąd Okręgowy w Poznaniu zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu **A. B.** prawo do emerytury od dnia 25 października 2014 r.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

A. B. (urodzony (...)) w okresie od dnia 1 września 1968 r. do dnia 30 listopada 1999 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjnym (...) S.A. w T., w wymiarze pełnego etatu; w okresie od dnia 1 lipca 1978 r. do dnia 31 stycznia 1994 r. – tj. 15 lat i 7 miesięcy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako spawacz.

Odwołujący korzystał z zasiłku chorobowego m. in. w okresie: od dnia 6.01.1992 r. do dnia 14 stycznia 1992 r.; od dnia 12 października 1992 r. do dnia 28 października 1992 r., od dnia 14 grudnia 1992 r. do dnia 24 grudnia 1992 r.; od dnia 28 grudnia 1992 r. do dnia 31 grudnia 1992 r.; od dnia 22 lutego 1993 r. do dnia 6 marca 1993 r.; od dnia 17 maja 1993 r. do dnia 8 listopada 1993 r.; od dnia 18 lipca 1994 r. do dnia 22 lipca 1994 r.

Na dzień 1 stycznia 1999 roku odwołujący legitymował się okresem składowym i nieskładkowym wynoszącym 29 lat, 4 miesiące i 4 dni i przepracował ponad 15 lat w warunkach szczególnych.

Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie A. B. zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazał, że spór dotyczył jedynie udowodnienia przez odwołującego okresu pracy w szczególnych warunkach, przy czym okres 14 lat, 11 miesięcy i 16 dni, jako okres pracy w szczególnych warunkach nie był sporny. Bezsporne było także to, że odwołujący spełnia pozostałe przesłanki warunkujące przyznanie prawa do emerytury określone w art. 184 ust 1 w zw. z art. 24 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) w związku z treścią rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Sąd Okręgowy wskazał, że organ rentowy odmówił przyznania odwołującemu prawa do emerytury, powołując się na treść art. 32 ust. 1a ustawy emerytalnej i nie uwzględnił mu okresu niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 roku wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy lub zasiłek chorobowy, macierzyński, opiekuńczy, bądź świadczenie rehabilitacyjne, urlopu wychowawczego, urlopu bezpłatnego.

Sąd Okręgowy przywołując wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 lipca 2008 r. (K 33/06, OTK-A 2008, nr 6, poz. 106), a także powołując się na ugruntowane stanowisko wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego stwierdził, że w przedmiotowej sprawie w ustalonym stanie faktycznym art. 32 ust. 1a ustawy emerytalnej, obowiązujący od dnia 1 lipca 2004 r. nie znajduje zastosowania przy ustalaniu okresu pracy w warunkach szczególnych, co wyklucza możliwość odliczenia odwołującemu okresu pobierania przez niego zasiłku chorobowego.

Sąd Okręgowy stwierdził zatem, że nie jest dopuszczalne w niniejszej sprawie pominięcie okresu pobierania przez wnioskodawcę zasiłku chorobowego z powołaniem się na art. 32 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Tym samym w przedmiotowej sprawie, zdaniem Sądu Okręgowego, brak było podstaw do nieuwzględnienia okresu od dnia 6.01.1992 roku do dnia 14 stycznia 1992 roku; od dnia 12 października 1992 roku do dnia 28 października 1992 roku; od dnia 14 grudnia 1992 roku do dnia 24 grudnia 1992 roku; od dnia 28 grudnia 1992 roku do dnia 31 grudnia 1992 roku; od dnia 22 lutego 1993 roku do dnia 6 marca 1993 roku; od dnia 17 maja 1993 roku do dnia 8 listopada 1993 roku; od dnia 18 lipca 1994 roku do dnia 22 lipca 1994 roku, jako okresu zasiłkowego, do dnia 31 grudnia 1998 roku - do okresu wykonywania przez odwołującego pracy w warunkach szczególnych.

W konsekwencji, mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia 25 października 2014 roku, tj. od dnia ukończenia 60 roku życia.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

Zaskarżając wyrok w całości, organ rentowy zarzucił mu:

- naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie – art. 32 ust 1a pkt 1 oraz art. 184 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 2 ust 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przez przyjęcie, że powód pobierający zasiłki chorobowe po dniu 14.11.1991 r. w czasie zatrudnienia w szczególnych warunkach stale wykonywał pracę i okresy te zalicza mu się do okresów 15 lat zatrudnienia udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r.

Wskazując na powyższą podstawę apelacji, organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację odwołujący wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił A. B. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, albowiem zdaniem organu rentowego nie udowodnił on wymaganego 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Podstawą dochodzenia świadczenia emerytalnego, o które wnioskował odwołujący A. B. jest przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 748, dalej ustawa emerytalna). Przepis ten znajduje zastosowanie w stosunku do osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., które zasadniczo, wskazane w nim warunki nabycia prawa do świadczenia, spełniły już w dacie wejścia w życie ustawy emerytalnej, a więc na dzień 1 stycznia 1999 r. i gwarantuje tym osobom możliwość nabycia prawa do świadczenia na dotychczasowych warunkach, lecz przy spełnieniu dodatkowych wymogów w nim określonych.

Stosownie do jego treści, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat-dla kobiet i 65 lat-dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie zaś z ust. 2 cytowanego przepisu, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

Przepis art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej przewiduje dla ubezpieczonych będących pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze prawo do emerytury w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej. Jednocześnie z przepisu art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej wynika, że dla celów ustalenia uprawnień do wcześniejszej emerytury pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach uważa się pracownika zatrudnionego przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, zaś zgodnie z art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1 tego przepisu, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 tego przepisu przysługuje prawo do emerytury,

ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, którymi w niniejszej sprawie jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8 poz. 43 ze zm. - dalej rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983r., lub rozporządzenie). To rozporządzenie określa wymagany okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, którego osiągnięcia dla uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku wymaga art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej.

Zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 przywołanego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym te okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Z kolei zgodnie z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki - osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia (zgodnie z § 3 cyt. rozporządzenia - 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn), w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie bezsporny był ustalony w sposób prawidłowy stan faktyczny sprawy, mianowicie to, że odwołujący A. B. posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 cytowanej ustawy, tj., co najmniej 25 lat dla mężczyzn (łączny staż odwołującego wynosił 29 lat, 4 miesiące i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych) i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Niekwestionowany był także fakt, że odwołujący osiągnął wiek emerytalny przewidziany w art. 32 cytowanej ustawy, tj. 25 października 2014 r. ukończył (...) lat. Bezsporne także w sprawie było to, że odwołujący w okresie od dnia 1 września 1968 r. do dnia 30 listopada 1999 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjnym (...) S.A. w T., w wymiarze pełnego etatu, i w tym czasie w okresie od dnia 1 lipca 1978 r. do dnia 31 stycznia 1994 r. pracował jako spawacz, a więc wykonywał pracę w szczególnych warunkach określoną w wykazie A, dział XIV pkt 12 stanowiącym załącznik do przywołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Bezsporne w sprawie było także to, iż odwołujący w okresach od dnia 6.01.1992 r. do dnia 14 stycznia 1992 r.; od dnia 12 października 1992 r. do dnia 28 października 1992 r., od dnia 14 grudnia 1992 r. do dnia 24 grudnia 1992 r.; od dnia 28 grudnia 1992 r. do dnia 31 grudnia 1992 r.; od dnia 22 lutego 1993 r. do dnia 6 marca 1993 r.; od dnia 17 maja 1993 r. do dnia 8 listopada 1993 r.; od dnia 18 lipca 1994 r. do dnia 22 lipca 1994 r. korzystał z zasiłku chorobowego.

Powyżej wskazanych okresów pobierania zasiłku chorobowego organ rentowy mając na względzie treść art. 32 ust 1a pkt 1 ustawy emerytalnej, nie zaliczył odwołującemu do okresów pracy w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy był natomiast przeciwnego zdania i stwierdził, że powyższe okresy korzystania przez odwołującego z zasiłków chorobowych w czasie zatrudnienia, także podlegały zaliczeniu odwołującemu do pracy w szczególnych warunkach, tym samym wbrew ustaleniom organu rentowego – odwołujący spełnia wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie prawa do emerytury we wcześniejszym wieku emerytalnym.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że istota sporu w przedmiotowej sprawie sprowadzała się zasadniczo do konieczności określenia wzajemnego stosunku przepisów art. 184 i 32 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i dotyczy funkcjonowania zasady *lex posterior derogat priori* w obliczu ochrony praw nabytych. Problem zarysował się w związku ze zmianami wprowadzonymi do art. 32, określającego warunki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, na skutek dodania przepisu ust. 1a, co uczyniono ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 r., Nr 121 poz.1264), która weszła w życie z dniem 1 lipca 2004 r.

Zaważyć należy, że art. 32 ustawy emerytalnej na dzień 1 stycznia 1999 r. (a więc na dzień, na który zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy emerytalną dokonuje się oceny spełniania przez ubezpieczonego urodzonego po dniu 31 grudnia 1948 r. warunków do uzyskania prawa do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 ustawy emerytalnej) nie zawierał ust. 1a pkt 1, który został dodany dopiero z dniem 1 lipca 2004 r. W efekcie wprowadzenia przywołaną ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. nowych zasad ustalania okresów przebytych w ubezpieczeniu, wynikających z dodanego art. 32 ust. 1a, wyłączającego pewne okresy ze stażu pracy w szczególnych warunkach, można zatem wyróżnić pracowników, którzy nabyli prawo do emerytury z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych przed dniem 1 lipca 2004 r., po tym dniu, oraz pracowników będących w dniu 1 lipca 2004 r. w trakcie nabywania prawa, a w szczególności tych, którzy wypełnili warunki określone w art. 184 ustawy. Dostrzeżenie tej kategorii uprawnionych nakazuje uwzględnić aspekt ochrony istniejących w dniu 1 lipca 2004 r. praw tymczasowych tych osób, zagwarantowanych w powołanym przepisie i prowadzących do nabycia prawa do emerytury.

Powyższe oznacza, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy emerytalnej okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalanie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy emerytalnej obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. (tj. po dniu wejścia w życie tego przepisu). W przepisie art. 184 ustawy emerytalnej ustawodawca utrwalił bowiem sytuację osób, które w dniu wejścia w życie ustawy wypełniły warunki stażu pracy w szczególnych warunkach i stażu ogólnego i zadeklarował ich przyszłe prawo do emerytury w wieku wcześniejszym. Wobec tego przewidziana w ustawie ekspektatywa prawa do emerytury nie mogła wygasnąć na skutek nowej regulacji ustalania stażu zatrudnienia. Gwarancji przyszłego prawa do emerytury złożonej wobec osób, o których mowa w art. 184 ustawy, ustawodawca nie mógł już bowiem naruszyć przez ustalenie innego sposobu wyliczenia ich stażu ubezpieczenia. Pogląd ten wzmacnia ponadto treść art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej, odsyłająca w zakresie warunków emerytalnych do przepisów dotychczasowych (obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1999 r.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2010 r., II UK 313/09, OSNP 2011/19-20/260, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 12/11, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku III AUa 701/15, Lex 1842226).

Doniosłość i racja przytoczonej regulacji została dostrzeżona przez Sąd Najwyższy, który uznał art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za samoistną podstawę prawa do emerytury w oderwaniu od chwili osiągnięcia wieku emerytalnego (por. uchwałę z dnia 8 lutego 2007 r., II UZP 14/06, OSNP 2007 nr 13-14, poz. 199; wyrok dnia 18 lipca 2007 r., I UK 62/07, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 269). Odnosząc się do relacji między art. 184 i wprowadzonym później art. 32 ust. 1a ustawy emerytalnej, Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na zastosowanie art. 184 do tych ubezpieczonych, którzy w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli pełny staż ubezpieczeniowy, w tym wymagany okres pracy w szczególnych warunkach, lecz nie osiągnęli wieku emerytalnego, oraz zastosowanie art. 32 do tych ubezpieczonych, którzy chociażby jeden z tych okresów osiągnęli po wejściu w życie ustawy, nie później niż do dnia 31 grudnia 2008 r. W wyroku z dnia 8 lutego 2007 r. (sygn.

II UZP 14/06) Sąd Najwyższy jasno wskazał, że ubezpieczeni, do których ma zastosowanie art. 184 ustawy, mogą realizować prawo do emerytury na „starych” zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego, nawet jeżeli ten wiek osiągną po dniu 31 grudnia 2007 r.

Przyjęte w art. 32 ust. 1a ustawy różnicowanie okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach nawiązuje do daty wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 107, poz. 450 ze zm.), w której poprzednia definicja okresu pracy w szczególnych warunkach pozostała niezmienną. Okres tej pracy obejmował zarówno okresy składkowe, jak i okresy nieskładkowe, jeżeli mieściły się one w okresie wykonywania pracy zgodnie z umową o pracę. Takie stanowisko zajęł Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 listopada 2003 r., III UZP 10/03 (OSNP 2004 nr 5, poz. 87), stwierdzając, że do okresu pracy w szczególnych warunkach wlicza się okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania stosunku pracy, przypadające po dniu wejścia w życie ustawy o rewaloryzacji emerytur i rent.

W konsekwencji utrwalił się w judykaturze pogląd, że w art. 32 ust. 1a ustawodawca wprowadził istotną zmianę w stanie prawnym, w którym niemożliwe było w drodze wykładni ustalenie zasady pomijania w okresie ubezpieczenia

okresów niezdolności do pracy z powodu choroby, oraz że art. 32 ust. 1a ustawy nie ma zastosowania do oceny nabycia prawa do emerytury przed dniem 1 lipca 2004 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2005 r., II UK 219/04, OSNP 2005 nr 22, poz. 361 oraz II UK 215/04, OSNP 2005 nr 22, poz. 360 oraz z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05, niepublikowany). Problem zaliczania do stażu pracy w szczególnych warunkach okresów wcześniejszych (okresów zatrudnienia), sprzed 15 listopada 1991 r., ustawodawca rozstrzygnął przez wyłączenie ich z regulacji art. 32 ust. 1a ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny wskazuje, że wbrew stanowisku organu rentowego, Sąd I instancji zasadnie zaliczył w przedmiotowej sprawie odwołującemu okres pobierania zasiłków chorobowych do okresów pracy w warunkach szczególnych. W ustalonym stanie faktycznym brak jest bowiem podstaw do zastosowania art. 32 ust 1a pkt 1 ustawy emerytalnej i niezaliczenia odwołującemu wskazanych powyżej okresów pobierania zasiłku chorobowego w czasie zatrudnienia w szczególnych warunkach przypadających po dniu 14 listopada 1991 r.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że wykładnia cytowanych przepisów prawa w zakresie zaliczania okresów pobierania zasiłków chorobowych (jak i macierzyńskich) do okresów pracy wykonywanej w warunkach szczególnych jest jednolita i utrwalona i nie budzi ona już wątpliwości sądów. Niezasadne jest zatem stanowisko organu rentowego zawarte w apelacji, zwłaszcza, że organ rentowy próbuje je uzasadnić przywołując orzeczenie Sądu Najwyższego, które w żaden sposób nie odnosi się do stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. Wskazać należy, że w przywołanym przez organ rentowy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18.11.2011 r., (I UK 127/11) spór toczył się o możliwość ewentualnego zaliczenia wnioskodawcy urlopu bezpłatnego u pracodawcy macierzystego w związku z nieudzieleniem w okresie pracy za granicą czasu wolnego za wydłużony czas pracy i niekorzystaniem w okresie pracy za granicą z urlopów wypoczynkowych. W przedmiotowej sprawie natomiast spór dotyczył ustalenia, czy art. 32 ust 1a pkt 1 ma zastosowanie do stanów powstałych przed jego wejściem w życie.

W świetle powyższych rozważań podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 32 ust 1a pkt 1 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 ust 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez nieprawidłowe ich zastosowanie i zaliczenie odwołującemu do pracy w warunkach szczególnych okresów korzystania przez niego z zasiłków chorobowych w czasie zatrudnienia, należało uznać za chybiony.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca A. B. posiadał ponad 15 lat stażu pracy w szczególnych warunkach, a tym samym spełnił on wszystkie - z wyjątkiem wieku - przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury w obniżonym wieku na podstawie powyższych przepisów. Wskazane powyżej sporne okresy pobierania przez odwołującego zasiłku chorobowego w czasie zatrudnienia w szczególnych warunkach na stanowisku spawacza należało bowiem uwzględnić w okresie zatrudnienia odwołującego w szczególnych warunkach.

Kierując się powyższymi względami, Sąd Apelacyjny uznał apelację za bezzasadną i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił ją w wydanym wyroku.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Katarzyna Wołoszczak
-------------------------------------	-------------------------	--------------------------